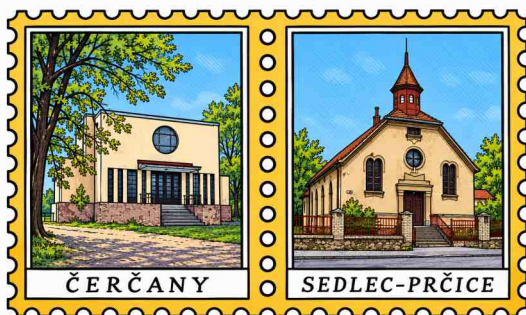

**ČÍSLO 128
(3/2026)**

PODZIM 2026

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Mirka Nulíčková Na den rytířem v diakonii, Vlašim září 2026

Z obsahu:

- Kázání Š. Grauové - Rút • M. Nulíčková o Azylu
- Biblické hodiny - P. Bandhauer a I. Turzik
- Dopis sborům a anketa ke společnému faráři

Rút

Za dnů, kdy rozhodovali soudcové, nastal v zemi hlad. Jeden muž z judského Betléma proto odešel, aby se svou manželkou a dvěma syny nějaký čas bydlel v moábském kraji. Ten muž se jmenoval Eli-melech, jeho žena Noemi a jeho dva synové Machlon a Kiljon; byli to Efratejci z judského Betléma. Přišli do moábského kraje a bydleli tam.

Elimelech, Noemin muž, pak zemřel a ona zůstala sama se dvěma syny. Ti si vzali moábské ženy; jedna se jmenovala Orpa a druhá Rút. Když tam bydleli asi deset let, zemřeli také Machlon a Kiljon. A tak ta žena zůstala sama, bez svých dvou synů a bez muže.

Když se pak v moábském kraji dozvěděla, že Hospodin navštívil svůj lid a dal mu chléb, připravila se s oběma svými snachami k návratu. Noemi se svými snachami odešla z místa, kde žila, aby se vydala na cestu zpět do judské země.

„Jděte,“ řekla tehdy (Noemi) oběma svým snachám, „vraťte se domů ke svým matkám. Kéž je k vám Hospodin laskav, jako jste vy byly laskavé k našim mrtvým i ke mně. Kéž vám oběma Hospodin dá nový domov a manžela.“

Políbila je na rozloučenou, ale ony se hlasitě rozplakaly. „Raději půjdeme s tebou k tvému lidu,“ říkaly.

„Vraťte se, mé dcery,“ opakovala Noemi. „Proč byste chodily se mnou? ... Vraťte se, mé dcery, odejděte. ... Ne, mé dcery, můj úděl je pro vás příliš trpký. Hospodinova ruka se obrátila proti mně!“

Tehdy se rozplakaly ještě více. Orpa nakonec svou tchyni políbila a odešla, ale Rút se jí stále držela.

„Pohleď,“ řekla jí Noemi, „tvá švagrová se vrací ke svému lidu a ke svým bohům. Vrať se s ní.“

Rút jí ale odpověděla: „Nenuť mě, abych tě opustila a odvrátila se od tebe.

Kam půjdeš, půjdu — kde zůstaneš, tam budu. — Tvůj lid bude mým lidem — a tvůj Bůh můj Bohem. — Kde zemřeš, tam zemřu a klesnu do hrobu. — Toto ať mi učiní a přidá Hospodin — jen smrt mě s tebou rozdělí!“

Když Noemi viděla, že se Rút pevně rozhodla jít s ní, přestala ji přemlouvat. A tak šly obě spolu, až došly k Betlému.

(z knihy Rút)

Ten příběh se špatným začátkem a dobrým koncem by se mohl jmenovat „tři pohřby a jedna svatba“.

Stalo se to v době, kdy v Betlémě zavládl hlad. Většina z nás zná hlad jen jako krátké nepohodlí. Tady ale šlo o hlad, který určoval každodenní život a nutil lidi přemýšlet, jak vůbec budou moci přežít. Bylo to tím smutnější, že Betlém v hebrejštině znamená Dům chleba. A v Domě chleba nebylo co do úst. Pan Elimelech s paní Noemi a jejich dvěma syny se proto – jistě s těžkým srdcem – rozhodli jít jinam: někam, kde ten hlad mít nebudou. Dneska by se řeklo: stali se z nich ekonomičtí migranti.

Když kluci vyrostli, vzali si v Moábu za ženy dvě místní dívky. To, že se potomci uprchlíků žení s místními slečnami, je normální. Jenže z pohledu tehdejšího Izraele v tom byl problém – v Moábu, který byl někde tam, kde se dnes nachází stát Jordánsko, totiž uctívali jiné bohy než Hospodina. A mít jiné náboženství tehdy neznamenovalo jen jinak si představovat Boha. Náboženství určovalo celý způsob života: svátky, modlitby, jídlo, rodinné zvyky, pohřbívání mrtvých i to, ke kterému lidu člověk patří. S Moábkou tedy do izraelské rodiny vstupoval nejen nový člověk, ale také jiné tradice, jiné posvátné příběhy a otázka, v jaké víře budou vyrůstat děti. Navíc Moábcí patřili k tradičním nepřátelům Izraele. Bylo to asi jako kdyby si dnes v zemi rozdělené náboženskou válkou synové z křesťanské rodiny vzali muslimky z druhé strany konfliktu – nebo naopak.

Vypadalo to dobře, ale nevydrželo to dlouho. Nejdřív umřel pan Elimelech a potom i jeho synové. Pán Bůh je potrestal za to, že se od něho odvrátili k jinému Bohu, mohl by říct někdo. Ale co když nás Pán Bůh netrestá? Co když nemoc, smrt a neštěstí nejsou rány, které nám Bůh posílá za špatné rozhodnutí? Naše jednání samozřejmě má následky: lež ničí důvěru a bezohlednost rozkládá vztahy. To je ale něco jiného než představa Boha, který na člověka za pomyslné provinění sesílá pohromu. Ani náš příběh neříká, že Elimelech a jeho synové zemřeli za trest. Takhle často uvažuje člověk, který nijak zvlášť netouží po tom pomáhat druhému z jeho bryndy. Jó, může si za to sám, tak to slýcháme. Jenže, jak čteme u proroka Izaiáše „Mé smýšlení není vašim smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami,“ praví Hospodin.

K paní Noemi, která teď neměla manžela, syny ani nikoho jiného, se mezitím doneslo, že doma už je líp. A tak si řekla, zůstala jsem sama, vrátím se domů. Asi se trochu bála – nebudou ji soudit? Nebudou jí vyčítat, že zatímco někteří zůstali, ona odešla za lepším a neuspěla? Ale riskla to – i kdyby ji nepřijali s otevřenou náručí, bude aspoň mezi svými.

A protože byla velkorysá, svoje snachy propustila s přáním, aby si co nejdřív našly nové muže a začaly nový život. A tady se ukázalo, že není jinověrec jako jinověrec ani cizinec jako cizinec. Protože jedna z těch Noeminých snach se k rodičům vrátila a jedna ne.

O té, která zůstala v Moábu, o Orpě už dál nevíme nic – a zůstat určitě nebylo nic špatného, třeba si tam našla hodného manžela a měla s ním spoustu hodných dětí. Naše vyprávění je ale o té jménem Rút, která řekla své tchyni: „Kam půjdeš, půjdu, kde zůstaneš, tam budu.“

Často se v tom, o čem přemýšlíme nebo co říkáme, zabýváme druhými lidmi. Kdo čemu věří a kdo čemu nevěří. Kdo má jaké rodiče, kdo se jak obliká, kdo má kolik peněz, kdo s kým chodí nebo žije, kdo má jaké tetování a kde atd. Ale nakonec jde hlavně o to, kdo má jaké srdce. Rút se rozhodla, že tu zřejmě už na tehdejší poměry starší paní neopustí. Že s ní bude sdílet její osud, ať už to bude obnášet cokoli.

Vydat se do neznáma nebylo snadné, ale Rút měla kuráž. Tak jako mnohé jiné biblické postavy i ona v sobě zaslechla tichý hlas, který ji zval na cestu. Asi si neuměla moc představit, kam vlastně jde a jaké to tam bude. Ale něco tušila. Řekla totiž taky: „Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.“

A teď si představte, že by se tu taková Rút ocitla dnes s námi. Byla by nemožně oblečená, trochu vyplašená a moc by nechápala, co to tady vlastně děláme. Vzali bychom ji kolem ramen, nebo bychom se tvářili, jako by tu nebyla – anebo se dokonce trochu štítlivě odtáhli?

V Betlémě jí to zřejmě trochu osladili – vypravěč našeho příběhu ji zásadně tituluje Moábka Rút a některé postavy jí dokonce říkají jenom „ta Moábka“. Ta Moábka znamená ta cizí ženská. Jako když říkáme „no ten Ukrajinec“, „no ten Rom“, „no ta Slovena“. A možná

je to ještě o něco horší: jako kdyby dnes v Izraeli řekli „no ta z Pásma Gazy“. Ta, která není naší víry, ta, která není naší krve.

Jak dlouho musí člověk zůstat „Moábcem“, i když chce být jedním z Noemina lidu? Jak dlouho se někomu, kdo uvěřil v Hospodina, říká „ten konvertita“? Vzpomínám na jedny evangelické rodiče, jejichž syn si vzal nevěřící manželku a občas jim to úplně neklapalo. Říkávali „vzal si holku z ulice“ – to znamená takovou, která nebyla evangelického původu. Taky jedna taková Moábka.

Ti, kteří jsou domácí – nebo jak se říká insideři –, se nad těmi příchozími – nad outsidersy – ošklebují často. Náš vypravěč si to lehké pohrdání betlémských ovšem jaksepatří vychutnává. Protože ono to nakonec dopadne úplně jinak, než Betlémcáci předpokládali. Rút v judské zemi nejdřív paběrkovala na poli, klásek po klásku. Ona i Noemi žily ze dne na den. Až Noemi dostala nápad: měla v Betlémě blízkého příbuzného, jistého pana Boáze. A kdyby na to přišlo, ten pan Boáz měl podle židovského zvyku povinnost se o příbuznou ženu bez muže a bez dětí postarat. A tak Noemi napadl určitý trik: poslala vymydlenou a navoněnou Rút, aby si večer ke spícímu Boázovi oblečená lehla a ve vši počestnosti se ho tak trochu zeptala, jestli by ji náhodou nechtěl za ženu.

Ten příběh měl ještě všelijaké zákruty, ale nakonec se slavila slavná svatba a Noemi, ta, která v izraelské společnosti neměla jako bezdětná vdova vůbec žádné zastání, našla díky té Moábcce zase svoji rodinu.

Zajímavé je, že se v tom příběhu vlastně skoro vůbec nemluví o Bohu. Jako by se to všechno stalo shodou okolností: shodou okolností se Rút vydala sbírat klásky zrovna na pole, které patřilo Boázovi; shodou okolností si ji Boáz všiml; shodou okolností to byl Noemin příbuzný atd. atd. Znamená to, že to ty ženské zvládly samy? A že Rút je vlastně feministická kniha?

Asi ne. Pán Bůh nás nemusí vždycky upozorňovat na to, že se věci staly tak, jak se staly, právě jeho zásluhou. Někdy se říká, že náhoda je malý zázrak, při kterém se Bůh rozhodl zůstat v anonymitě. A možná právě tak to bylo i s Noemi a Rút.

Ten, kdo pozorně poslouchal, si teď možná říká: Jak to souvisí s naším prvním čtením? S útekem Josefa, Marie a Ježíška do Egypta? Jedna spojnice je docela zřejmá. Také Ježíšova rodina poznala, co znamená narychlo opustit domov. Josef vzal Marii a malé

dítě a ještě v noci s nimi utekl do cizí země, protože jim doma hrozila smrt. Byli odkázáni na to, zda je ta země přijme a zda jim tam někdo pomůže. Když tedy pomáháme lidem, kteří dnes prchají před válkou, násilím nebo pronásledováním, nepřidáváme ke křesťanské víře nějaké cizí politické téma. Uprchlíci stojí přímo uprostřed biblického příběhu – a jedním z nich byl i malý Ježíš.

Ale je tu ještě jedna souvislost. Ze svazku Rút, té Moábky, a Boáze, poctivého izraelského chlapa, se narodil syn Obéd a tenhle Obéd byl dědeček krále Davida. A to znamená taky to, že ta Moábka se stala součástí rodokmenu toho, který se tak jako Obéd narodil v Betlémě. To aby nikdo nemohl ohrnovat nos nad lidmi jiného vyznání a jiné rasy, protože „cizí“ krev v sobě měl přes Rút i sám Spasitel.

kázání Šárky Grauové

Azyláč ... A co jako?

Prostě bude řeč o pracovišti střediska Diakonie ČCE – Střední Čechy aneb o ADRD (azylový dům pro rodiny s dětmi) ve Vlašimi.

Původně jsem plánovala napsat pár vět o dvou akcích z poslední doby v ADRD. A také o změnách, které nastanou k 1.1. 2027 v rámci celého střediska. Ale ... Přišlo na mě vzpomínání, tak se omlouvám za dlouhé shrnutí.

V samotných počátcích se středisko jmenovalo EXODUS – středisko křesťanské pomoci mladým v krizi. Dokonce sídlilo jinde, v Lidické ulici, ve Šmahově vile. Vzniklo počátkem devadesátých let minulého století (1992 – 1993). Vedli ho manželé Rudolf a Iva Vaňkátovi, zřizoval ho náš evangelický sbor. Od prvních dní jsem se o jeho působení zajímala. Zpočátku jsem řešila s Ivuškou ekonomické a hlavně účetnické „špeky“. Byla jsem také v různých obdobích členkou Kuratoria Exodu. Později jsem se zapojila i do osobního poznávání obyvatel onoho domu, který měl charakter domu na půl cesty. Pamatuji se, jak jsem procházela s Rudou mezi záhonky zeleniny, na kterých dobrovolně pracovali někteří klienti. A dokonce jsem – po dohodě s farářem Honzou Klasem – psala dopisy a posílala balíčky do vězení jednomu obyvateli, mladému

muži, odsouzenému za krádeže. Posláním Exodu bylo především pomáhat problémovým, slabým, společensky nepohodlným jedincům.

Tahle éra Exodu postupně měnila nejen místo (na dům/předtím doškolovací středisko/ v ulici Benešovská po roce 1995), ale i charakter své činnosti. A jako takový skončil v roce 2005. A poté se z toho stalo středisko Diakonie ČCE, které svou působnost zaměřilo především na matky či rodiny s dětmi v tíživé životní situaci. Ovšem po letech i samostatnost střediska skončila, a to v roce 2015 sloučením s dalšími středisky Diakonie ve Středočeském kraji. ADRD Vlašim se tak stal jedním z pracovišť střediska Střední Čechy a je jím dosud.

O tomto domě, pro mnohé přechodném domově, a jeho akcích jsem v několika Soběhrdských bratrech s chutí referovala. Stala jsem se jeho součástí, prožívala jsem se zaměstnanci změny, které nastávaly. Nebyly to jen výměny ředitelů či později vedoucích pracoviště, byly to i legislativní a organizační změny. Pomáhala jsem v účetnictví, jednala občas i s auditorem střediska, stala se dárce, spoluorganizátorem nebo návštěvníkem některých akcí... Jo, a taky členkou dozorčí rady! Ale nejvíc – nejvíc kamarádkou (a popravdě i obdivovatelkou) zaměstnanců, vedoucích, ředitelů střediska či pracoviště. Dobře jsem rozuměla jejich frustraci z toho, jak se jim stává, že pro mnohé klientky je to takový koloběh – nejdřív tam byla s mámou/klientkou jako dítě a po letech se tam objeví s vlastním dítětem rovněž jako klientka. Ani finanční situace střediska nebyla nikdy snadnou záležitostí. O to větší radost nastala, když se skutečně pár maminkám nebo rodinám povedlo svou životní situaci stabilizovat a po odchodu ze střediska relativně fungovat jako běžná rodina. Sama jsem několik takových poznala.

V onom domě a v jeho venkovním prostoru proběhlo i několik společných sborových akcí, třeba sborový den, nebo jsme byli součástí dne otevřených dveří. Samozřejmostí byly a jsou i zdejší nedělní bohoslužby kazatelské stanice Vlašim. Také jsme bývali účastni i na akcích pořádaných tímto pracovištěm mimo objekt, někdy na nádvoří vlašimského zámku, jindy ve vlašimském parku. I dárky pro děti k Vánocům jsme ve sboru připravovali, rovněž jsme občas přispěli peněžními sbírkami na plynulý chod střediska.

A tímto dlouhatánským úvodem se dostávám k oněm akcím, které proběhly v září.

9.9. se mohly děti z Vlašimi i okolí odpoledne od dvou do pěti ve vlašimském zámeckém parku stát „Na den rytířem“. Byly připraveny skákací hrady, modelování balónků, lanová dráha, malování na obličeje, trénování paměti (to bylo na stanovišti č. 8, obhospodávaném naším evangelickým sborem:-)). Na závěr u čínského pavilonu čekaly na děti odměny za splněnou aktivitu. Netroufnu si odhadovat počet dětí a doprovodu, bylo jich prostě hodně, a to i přes nepřízeň počasí zhruba od půlky akce. Moc jsme s Igorem ty malé rytíře obdivovali, jak s deštníky nebo v pláštěnkách statečně s úkoly bojovali! Ale pochvalu před nastoupenou jednotkou si zaslouží i organizátoři. Bylo to perfektně připravené a zajištěné. Klobouček.

18.9. přímo ve středisku provedly maminky a děti spolu se zaměstnanci představení „letní pohádky“ Lotrando a Zubejda. Byly jsme s Jenkou Voslářovou svědky dětské radosti z tance a zpěvu, občasné improvizace (textu) maminek; doprovod Milady Kratochvílové byl opět bezvadný. Spolupráce pomocných profesí fungovala na jedničku. A vlastní kapitolu by si zasloužila výroba rekvizit, obzvlášť malovaný les a následně palouk pařezů byl nápaditý. Neměla bych to asi prozrazovat, ale to pohoštění na závěr, to bylo prostě bájo! Takže: perfektně připravené a zajištěné. Klobouček.

Tady bych mohla své povídání konečně :-)) utnout. Pravda, tohle je ta nejpěknější část mých zkušeností. Ale není konec, dokud není konec.

Při tom putování změnami jsem doputovala až do DRS/dozorčí rady celého střediska Diakonie Střední Čechy. Nebyla to krátká anabáze, ale více než osmiletá aktivita. Protože se jednalo o pracoviště v několika místech středních Čech, jezdila jsem do Kolína, Čáslavi, Libice, Vlašimi. A to nejen na plánovaná čtvrtletní setkání s ostatními členy dozorčí rady a s vedením celého střediska, ale také na různé akce. Jenom v průběhu letošních prázdnin jsem byla v Čáslavi na otevření rekonstruovaného památkově chráněného nového domova pro lidi s postižením a za pár týdnů v Kolíně na vernisáži výstavy Voda živá v kavárně Zahrádka pod věží naší Diakonie. Zajímám se o radosti a strasti (těch bývá asi víc) celého střediska. Ale můj věk a zdravotní stav mě nutí

k ukončení této bohuľibé činnosti. Jo, už máme někoho, kdo má dost chuti stát se k Honzovi Macháčkovi za mne náhradou – Vojtu Komárka. Oficiální nástup bude k 1.1. 2027. Není to jediná změna ve spojitosti se střediskem; volba členů a náhradníků DRS k tomu datu se týká všech přidružených staršovstev a je na dobu následujících čtyř let. Ovšem shodou nějakých kroků bude od 1.1. 2027 ve středisku fungovat nový ředitel nebo ředitelka. K 10.9. 2026 totiž ukončil současný ředitel dohodou svůj pracovní poměr, nyní tam na jeho místě funguje zastupující ředitelka. Proběhlo první kolo výběrového řízení (byla jsem za naši DRS pověřenou členkou výběrové komise), přihlášených bylo 6 zájemců, praxe i znalosti prokázali značné, tak uvidíme, jak dopadne konečné rozhodnutí velké správní rady střediska ve druhém kole.

Ale zpět. Apeluji na kteréhokoliv člena našeho sboru, zda by se nechtěl do procesu činnosti dozorčí rady postupně zapojovat, schází totiž třetí člověk do party, a to náhradník. Prosím, odvážlivče, ozvi se:-) ...

Mirka Nulíčková

Společné Biblické hodiny Benešov + Sedlec-Prčice

Novoroční výlet našich tří sborů byl skvělým časem také pro přemýšlení, jaké další akce můžeme dělat společně. Tak jsme se bavili i o biblických hodinách, kde a jak se konají, kdo je vede a kdo se jich jakou formou účastní... i napadlo nás: zkusme se potkat v únoru v Benešově na biblickou hodinu, kterou by vedl Pepa Bartošek. A protože Pepa je letos “sdíleným” farářem v Benešově a Sedlci-Prčici, po benešovské biblické následovala v březnu sedlecko-prčická a další měsíce takto střídavě.

Pro mne bylo napoprvé překvapením drobné občerstvení, nicméně bylo to velmi vítané a příjemnou posilou také pro tělo. Na první biblické hodině jsme vlastně nepřečetli ani jeden biblický verš! Pepa připravil a odprezentoval natolik důkladný úvod ke knize Kazatel, že nás podnítil k diskusi, opětovně zahanboval svou sečtělostí a podrobnou znalostí knih světové beletrie, které člověk zaznamenal kdysi v povinné četbě na střední či vysoké škole, a citlivě vedl k objevování nových pohledů, aktuálně pro současnost.

Pro modlitbu a zpěv se našel prostor tu po výkladu a diskusi, tu před ním. Ten čas a ty akce plynou od 18. hodiny tak nějak organicky, s Pepovým vlídným vedením, s možností pro kohokoliv z účastníků promluvit, vstoupit do dění, ptát se, přát si píseň apod.

Jako domácí úkol před příštím setkáním nad Biblí, jsme dostali přečíst celou knihu. O druhé biblické jsme biblický text už začali číst, trochu pestřeji asi ze tří překladů, Pepa jej vykládal opět aktuálně pro současného člověka, navíc ne jen věřícího židokřesťanské kultury, ale například i pro člověka z tradice hinduistické, buddhistické nebo muslimské. Co by mne dříve nenapadlo, nutí mne dnes k jinému uvažování. Svět se přeci větší a pestřejší, Bůh miluje všechny lidi!

Osobně mohu mluvit ze zkušenosti únor až květen, před prázdninami se společná biblická hodina konala naposledy 12. června v Benešově. Od září pokračujeme a budeme rádi, když do našich presbyteren některý pátek v podvečer zavítají i další členové i přátelé našich sborů.

Petra Banhauer

Biblická s Pepíkem

Bratr farář Pepík Bartošek s námi na biblických hodinách probírá knihu Kazatel. Setkáváme se měsíčně od února na střídačku v Benešově a Sedlci-Prčici a v hojném počtu z obou sborů hledáme spojitosti biblických veršů nejen se současností, ale často zabrousíme také do jiných náboženství nebo filozofických směrů. Z dataprojektoru si vyprávění obohacujeme např. záběry humanitární krize v Afghánistánu nebo třeba textem písně Turn! Turn! Turn! skupiny The Byrds, která z veršů třetí kapitoly přímo vychází. Po skončení výkladu pak přecházíme volně k tématům, která nás zajímají. Pepík je perfektně připraven a umí nás překvapit neotřelým pojetím a šíří informací. Atmosféra je příjemná, navzájem máme příležitost se lépe poznat a myslím, že se vždy těšíme na návštěvu sboru, který právě biblickou hodinu hostí. Samozřejmostí je dobré občerstvení a v poslední době nám k pěknému společenství pomáhá také píseň s kytarovým doprovodem. Jednoduše je nám spolu dobře!

Igor Turzik

Setkání v Luhu u Čími

Letos v srpnu se opět konalo setkání v Luhu u Čími poblíž Slapské přehrady. Navázali jsme na téma z předchozího roku a sledovali jsme, jak Mojžíš vyvedl Izraelce z Egypta, přešel Rudé moře, vystoupal na horu Sinaj pro desatero přikázání a putoval se svým lidem čtyřicet let pouští. Abychom dětem tento biblický příběh lépe přiblížili, každý den jsme zahráli krátkou, vtipně pojatou, scénku, na kterou navazovala tematická hra. Děti ve skupinkách plnily různé úkoly a hledaly stanoviště. Ve středu se děti spojily a při noční hře soupeřily s vedoucími o deset stanovišť symbolizujících desatero přikázání. Díky krásnému počasí jsme se mohli chodit odpoledne koupat do Slapské přehrady a v úterý jsme se vydali na celodenní výlet na Starou Živohošť. Večer jsme se scházeli u ohně, kde jsme hráli na kytaru, zpívali písničky a děti sbíraly barevné korálky, ze kterých si pak vyrobily náramky na památku. Během týdne si děti také za pomoci svých praktikantů a vedoucích vytvořily batikovaná trička v barvách své skupinky. Společný čas jsme zakončili setkáním s rodiči v pátek odpoledne, kdy jsme uspořádali krátké promítání fotek a videí z celého týdne. Věříme, že si všechny děti, stejně jako my, vedoucí a praktikanti, i letos tábor užily, a že kromě triček a náramků si odvezly domů i spoustu nezapomenutelných zážitků.

Za táborový tým, Nela Urbaníková

Dobrý běh 2026

Už několik let je mým velkým koníčkem běhání. Jsem moc rád, že se i díky tomu mohu účastnit i závodů, kde se propojuje radost z pohybu s chutí pomáhat, těm kdo pomoc potřebují. Jedním z takových závodů je i Dobrý běh pro Hospic u Dobrého pastýře v Čerčanech. Letos první zářijovou sobotu se uskutečnil už 4. ročník. Celkem se této úžasné akce zúčastnilo téměř 500 malých a velkých sportovců. Atmosféra byla jako vždy úžasná a i když se i vyhlašovali nejlepší ve všech bězích, tak vítězové byli všichni účastníci a možná ještě víc pořadatelé, což byli vesměs zároveň zaměstnanci Hospice a jejich přátelé a známí. Už teď se těším na další ročník.

Jiří Šíma

Dopis seniorátního výboru staršovstvům

Milí přátelé, sestry a bratři,

Z rozhovorů s vámi jsme vyrozuměli, že se rozhodujete, jestli budete usilovat o povolání faráře, který by společně sloužil vašim třem sborům. Je to rozhodnutí, které je pro vaši budoucnost velmi důležité a je přirozené, že se názory na tuto otázku mohou různit. Seniorátní výbor je přesvědčený, že farář, který by bydlel v některé z vašich far a pracoval na plný úvazek pro vaše sbory, je pro vás to nejlepší možné řešení. Rozhodli jsme se v tomto dopise shrnout důvody, které nás k takovému názoru vedou. Můžete je podle své úvahy použít při svém rozhodování.

Jak vnímáme vaši situaci:

- Víme, že Benešov, Sedlec-Prčice i Soběhrdy jsou živé sbory. Při našich návštěvách u vás silně pociťujeme Boží přítomnost i vaši vůli sbory udržet a rozvíjet.
- Oceňujeme, že spolupracujete tam, kde to dává smysl – společné sborové výlety, účast některých dětí ze soběhrdského sboru na aktivitách benešovských dětí a podobně.
- Vnímáme, že každý sbor má jiné hřivny, které se dobře doplňují – např. přítomnost mladých rodin s dětmi v Benešově, on-line biblické v Soběhrdech a biblické s osobní účastí v Sedlci-Prčici nebo Benešově, prčický kostel otevřený pro koncerty a jiné akce nebo diakonická činnost ve Vlašimi. V oblasti nemovitostí máte sborový dům v centru Benešova a okouzující „venkovský“ soběhrdský areál s kostelem. Sedlec-Prčice je zase centrem populární České Sibiře a zve k toulkám do přírody.
- Na benešovsku je nemalý počet lidí, kteří s vámi sdílí podobné hodnoty a mohou být otevření pro křesťanskou zvěst – viz děti navštěvující školu Archa v Soběhrdech nebo různé křesťansky orientované skautské oddíly. Věříme, že řada z nich může najít své místo v místním evangelickém společenství.
- Zároveň patří vaše sbory v rámci pražského seniorátu k nejmenším. Vaše existence ve stávající formě je nejistá a její udržování vyžaduje velké množství energie. Uhradit odvod do Personálního fondu za faráře alespoň na poloviční úvazek bude pro vás obtížné až odvody dosáhnou za pět let cílové průměrné hodnoty 670 tis Kč na jeden úvazek.
- Po období, kdy všechny tři sbory byly kratší nebo delší dobu bez

faráře, máte ve všech sborech faráře na částečný úvazek a můžete s nimi počítat na příští 1-3 roky. To vám dává prostor, abyste hledali řešení na dalších cca 10 let.

Řešení na příštích 10 let mohou být různá - každý sbor může mít jiného faráře na částečný nebo plný úvazek nebo můžete mít jednoho faráře společně. Můžete také udržovat svoji existenci jako samostatné sbory nebo se spojit do jednoho většího.

Vzhledem k blízkosti Benešova a Soběhrd, k dlouhodobým dobrým vztahům a společným aktivitám se Sedlci-Prčicí a k vašim doplňujícím se „hřivnám“ jsme přesvědčení, že má smysl, abyste spojili síly tak, aby na tomto základě mohlo vyrůst větší společenství, které bude sloužit celému benešovsku. Zdá se nám, že nutnou podmínkou, aby toto mohlo v plné míře nastat, je osoba jednoho faráře, který by zde žil s vámi a byl spojujícím článkem mezi vámi.

Jiné alternativy považujeme za významně horší: budete-li mít různé faráře na částečný úvazek, bude koordinace činností mezi vašimi sbory sice možná, ale složitější. Na jedné straně je žádoucí, aby faráři bydleli na vašich farách, na druhé straně, pokud budete mít všechny tři fary obsazené, přijdete o příjem z pronájmu far. Nabídka plného úvazku také samozřejmě rozšíří okruh zájemců o farářské místo. Faráře na plný úvazek si ale v jednotlivých sborech nebudete moci dovolit. I kdybyste věřili, že to finančně zvládnete, kandidáty na faráře byste těžko přesvědčili o své „solventnosti“.

Otázka případného spojování sborů je složitější. Zatímco rozumíme důvodům, proč by spojení vašich sborů dávalo smysl, plně chápeme, že vzdát se sborové identity je obtížné. Proto považujeme v tento moment společné povolání faráře na plný úvazek za praktičtější první krok.

Jsme si vědomi, že v situaci, kdy je nedostatek farářů, bude hledání faráře, který by sloužil třem sborům obtížné. Věříme ale, že vzhledem k potenciálu, který ve vašich sborech je, máte, co nabídnout a vaše hledání může být úspěšné. Základním předpokladem ale je, že budete při společném hledání jednat v plné shodě tak, aby kandidáti věřili, že vaše vůle spolupracovat bude trvalá. Ze seniorátního výboru jsme připraveni udělat vše, co bude v našich silách, abychom vám pomohli.

Matěj Opočenský (senior) a Petr Štulc (seniorátní kurátor)

Anketa

Povolat – nepovolat, sloučit – nesloučit

V tomto čísle Soběhrdského bratra je uveřejněn dopis Seniorátního výboru našim sborům, kde jsou shrnuty důvody, proč hledat pro naše tři sbory společného faráře nebo případně uvažovat o sloučení sborů. Zeptali jsme se některých našich bratří a sester, zda by se podělili o svůj názor se čtenáři Soběhrdského bratra:

(1) Měly by naše sbory pro budoucnost hledat společného faráře? Mělo by to podle vás nějaké výhody? Spatřujete nějaká rizika? Máte nějakou jinou vizi?

(2) Viděli byste jako prospěšné sloučení našich sborů do jednoho? Mělo by to podle vás nějaké výhody? Vidíte nějaká rizika?

Miroslava Nulíčková, učitelka v důchodu, Benešov

(1) Mám už delší dobu představu, že bychom s vedlejšími sbory měli hledat společného faráře. Dopis seniorátního výboru беру vážně, ale k podobnému závěru jsem došla i sama. Problémem by možná byla dlouhá společná jednání staršovstev, ale doufám ve stanovení pravidel/priorit. Vizi mám jen málo jinou. Totiž jeden farář a na půl úvazku k němu ještě jeden. Případně jakousi "záruku", že budou výpomocní kazatelé (v každém sboru je alespoň jeden) zajišťovat určité kворum bohoslužeb.

(2) Ohledně slučování bych moc nespěchala. Možná v určitém časovém horizontu. Jsem prostě pro sousboří. Ale nejsem proti!

Věra Hudcová, učitelka, Soběhrdy

V budoucnosti by měly sbory hledat společného faráře, který by byl schopen zachovat dva sbory, které by spolupracovaly na různých aktivitách, ale přitom by jim zůstal jejich charakter, který je určen už tím, že jeden je ve městě a druhý na vesnici. Sbory se navzájem mohou obohatit, ale ponechat si svoje tradiční zvyky. Jedná se o malé sbory, které si těžko budou platit svého vlastního faráře. Současná ekonomická situace obou sborů je taková, že si to nemohou dovolit. Rizika? Vše samozřejmě záleží na osobě faráře, neb jeho úloha v tomto bude respektovat oba sbory jako samostatné jednotky a nedávat ani jednomu z nich přednost. Což samozřejmě při složení obou sborů bude složité v některých případech

manévrovat mezi sestrami a bratřími. Nicméně nás spojuje jedna víra v Ježíše Krista a to by mělo především určovat naše vztahy.

Jiří Šíma, skladník, Benešov

(1) Na budoucnosti našich sborů mi velice záleží, a proto se rád zapojuji do ankety. Pokud se najde vhodný kandidát ochotný přijmout výzvu být farářem pro všechny tři sbory, vůbec bychom neměli váhat, ale měli bychom udělat vše pro to, aby vše mohlo fungovat ke spokojenosti všech bratrů a sester ve všech třech sborech i faráře. Možné riziko spatřuji v tom, že se vhodný kandidát nemusí najít nebo se najde, ale nebude to fungovat a budeme postaveni před výzvu hledání jiných alternativ společné budoucnosti. Ke společné budoucnosti mám ještě dodatek. Minimálně stejně důležité jako hledání společného faráře je pro budoucnost našich sborů, abychom společným úsilím vytvořili jedno společenství složené ze tří sborů úzce spolupracujících, kteří si budou vzájemně pomáhat a zároveň respektovat jinakost, kterou naše sbory mají. Jednou z možností jak toho dosáhnout je častější a hlavně pravidelné mezisborové setkávání. Společné výlety, společný víkend, mezisborové dny, společné bohoslužby, setkávání staršovstev atd.

(2) Tím se dostávám i ke druhé otázce: můj názor na spojení našich sborů v jeden. Dokud nevytvoříme jedno společenství úzce spolupracujících sborů, tak s tímto krokem nesouhlasím, protože by to mohlo nadělat více škody než užitku.

Jiří Zavadil, fyzik, Benešov

(1) Ano, sbory v Soběhrdech, Benešově a Sedleci-Prčici by měly hledat společného faráře, protože v současné době nejsou schopny uhradit odvod do Personálního fondu za faráře na plný úvazek. Výhodou, oproti stávajícímu stavu, by byla trvalá přítomnost faráře a jeho rodiny na některé z našich far a z toho vyplývající systematická práce v našich sborech a koordinovaná spolupráce. Pokud by se v budoucnu finanční situace některého sboru zlepšila, může, po vzájemné dohodě, usilovat o povolání druhého faráře na Benešovsko. Bude-li spolupráce v podstatných rysech dobře domluvena staršovstvy všech tří sborů, budou případná rizika minimalizována.

(2) Sloučení našich sborů do jednoho by mohlo následovat, pokud by se spolupráce se sdíleným farářem osvědčila a sborům by nevadila ztráta sborové identity.

Pavel Stolař, pracující penzista, Soběhrdy

(1) Ano, ve vzájemné dohodě. Není vhodné, aby jeden sbor zvolil separátně, a druhý se později „musel“ připojit, protože by to nakonec tak nějak personálně a finančně vyšlo. Riziko: upřednostňování jednoho sboru, pokud by sbory zůstaly samostatné. Vize: k cílovému stavu lze dojít např. postupně. Úvazky 1 + 1/x. S budoucím poklesem na 1. Hledat perspektivního faráře pro společný projekt.

(2) Ano, při jednom faráři/kazateli. Jedno staršovstvo. Je obtížné dvěma staršovstvům sloužiti. Riziko: postupná marginalizace menšího sboru/sborů. Ale kdo je dneska menší?

Petra Bandhauer, lektorka, Sedlec-Prčice

(1) *Měly by naše sbory pro budoucnost hledat společného faráře?* - Hledání společného faráře nebo farářky dává smysl až po uplynutí doby, do které jsou ochotni v našich sborech sloužit faráři stávající. Ovšem i po našem otevření se této možnosti nebude snadné najít natolik obětavou a zdatnou osobu, která by objížděla tři sbory a kazatelskou stanici.

Mělo by to podle vás nějaké výhody? - Výhody ekonomické, personální, společenstevní.

Spatřujete nějaká rizika? - Velikost regionu, duchovní stále na cestách - je to obtížně zvladatelné vlakem a busem, nesnadnější dostupnost pro ty členy, kteří dosud chodívají pěšky. Nutnost spolujízd.

Máte nějakou jinou vizi? - Částečné úvazky s větším zapojením starších a laiků.

(2) *Viděli byste jako prospěšné sloučení našich sborů do jednoho?* - Ekonomicky ano, při jednom staršovstvu také - snad - snazší správa celku “trojsboří”.

Mělo by to podle vás nějaké výhody? - Spojení v jedné osobě duchovního, v jednom staršovstvu.

Vidíte nějaká rizika? - Název nového “trojsboří”. Oslabení specifík jednotlivých sborů, nesouhlas nebo nepřijetí staršími členy a členkami. Obava o budovy, aby nevznikl tlak na prodej.

Jan Rataj, VŠ učitel, Soběhrdy

(1) Ano. Zdá se, že soběhrdský ani benešovský sbor již nebudou mít finanční prostředky na faráře na plný úvazek. V té situaci se mi zdá výhodnější mít faráře společného, který by bydlel v jednom

z obou sborů. Byl by tak pro členy obou sborů rozhodně dostupnější, než farář dojíždějící z Prahy či ještě vzdálenějšího místa. Samozřejmě by bylo třeba řešit, zda zachovat bohoslužby na obou místech ve stejnou dobu, ale to řešit lze. Už nyní má soběhrdský sbor několikrát za rok společné bohoslužby s čerčanským husitským sborem, není důvodu, proč by to tak nemohlo být s Benešovem.

(2) Nebude-li společný farář, pak by to samozřejmě nemělo smysl. V případě společného faráře ale odpovídám jednoznačně ano. Nevidím jako smysluplné, aby se dvě stašovstva nezávisle domlouvala na práci se stejným farářem. I administrativa se tak v součtu zmenší. Jistě lze domluvit spolupráci tak, aby žádný ze sborů nebyl zanedbáván ani finančně poškozován.

Marie Stolařová, penzistka, Soběhrdy

Moje odpověď je stručná – souhlasím s dopisem SV. Z důvodů jak finančních, tak víry v budoucnost. A cituji: Zdá se nám, že nutnou podmínkou, aby toto mohlo v plné míře nastat, je osoba jednoho faráře, který by zde žil s vámi a byl spojujícím článkem mezi vámi.

Pavel Goby, sociální pracovník a zemědělec, Soběhrdy

(1) Hledání společného faráře podporuji, avšak mělo by to být řešeno s ohledem na stávající službu současných farářů. Pokud se staršovstva shodnou na nějaké společné vizi a vznikne nějaký časový a technický itinerář „Jak na to“, tak v tom nevidím žádné riziko.

(2) Sloučení sborů též podporuji. Měla by vzniknout pracovní skupina, která to bude řešit. Jistě to nebude jednoduché, ale je třeba učinit nějaký první krok. Výhodu sloučení vidím hlavně ve zjednodušení administrativy. Koncept jednoho faráře a jednoho staršovstva může být i pro kandidáty na faráře srozumitelnější než v případě tří sborů a tří staršovstev. Rizikem může být odlišnost společenství v našich sborech, ale to by se mělo naopak prezentovat jako příležitost pro práci nového faráře.

... a více příspěvků se nesešlo :-)) Všem, co se o svůj pohled podělili, děkujeme.

anketu připravil: Jan Macháček

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo zima/2026 je 22. listopadu 2026

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: marie.stolarova@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

**KAREL
ČAPEK**

R. U. R.

18. 9. 2026 v 19.30
KULTURNÍ DŮM SÁZAVA

21. 9. 2026 v 19.00
KD STŘELNICE JINDŘICHŮV HRADEC

1. 10. 2026 v 19.00
DIVADLO U JELENA BYSTRICE u BENEŠOVA

23. 10. 2026 v 19.30
DIVADLO J. K. TYLA TŘEBOŇ

24. 10. 2026 v 19.00
SOKOLOVNA MILIČÍN

6. 11. 2026 v 19.00
KINO VOTICE

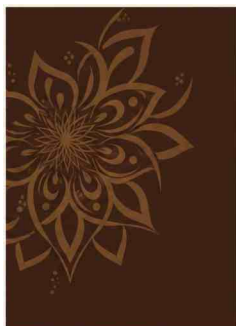
web »

facebook.com/
divadlonabrehu

**DIVADLO
NA BŘEHU Z. S.**

Zveme na setkání
s herečkou

Martou Vančurovou

Pořadem provází
Václav Žmolík

Kaple ČCE v Prčici

Říjen

8.

17:00 hod.

Vstup 100 Kč

Lesní bohoslužba v Arše, Petroupim 1. září 2026

*Houslové duo při bohoslužbách
v Benešově, červen 2026*

*Svěřenci kurátora Jirky. Sborový
tábor v Čími, srpen 2026*